

Sygn. akt I NWW 63/20

POSTANOWIENIE

Dnia 16 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

w sprawie z wniosku Z. F. o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości gruntowej przez zasiedzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 16 września 2020 r.
wniosku o wyłączenie sędziego Sądu Rejonowego M. K. od orzekania w sprawie o sygn. III Ns (...)

oddala wniosek.

UZASADNIENIE

W dniu 25 marca 2020 r. (data prezentaty Biura Podawczego Sądu Rejonowego w Ł.) pełnomocnik wnioskodawcy Z. F., wobec treści uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA-I-4110-1/20, wystąpił z wnioskiem o wyłączenie sędziego M. K. od rozpoznania sprawy z wniosku Z. F. przy udziale E. P. i innych o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości gruntowej przez zasiedzenie o sygn. III Ns (...).

Wnioskodawca podniósł, że cyt. „udział w składzie Sądu Sędziego referenta, powołanego na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 3) prowadzi do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wartości”, a także że udział tego sędziego w składzie

„skutkować będzie sprzecznością składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c., czyli nieważnością postępowania, która powinna być brana pod uwagę przez sąd z urzędu”.

W uzasadnieniu wniosku przytoczył on fragmenty pkt 2. uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I-4110-1/20 oraz wskazał, że w jego ocenie cyt. „opublikowanie przez Kancelarię Sejmu w dniu 14 lutego 2020 r. list poparcia, którymi legitymowali się kandydaci do Krajowej Rady Sądownictwa usunęło podnoszone w uchwale wątpliwości co do prawidłowości powołania KRS w tym znaczeniu, iż okazało się, że organ ten nie został prawidłowo powołany, ponieważ co najmniej jeden z kandydatów, sędzia M. N., nie posiadał poparcia wymaganej ustawą liczby sędziów, a wszyscy członkowie Rady powołani zostali przez sejm w jednym głosowaniu. Potwierdza to wyrażone w uchwale wątpliwości Sądu Najwyższego co do legalności tego organu”. Zdaniem wnioskodawcy, narusza to cyt. „wynikające art. 45 ust. 1 Konstytucji, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wartości standardy niezawisłości i bezstronności w stopniu uzasadniającym wniosek o wyłączenie sędziego [...] bez względu na osobiste kompetencje i zachowanie w sprawie sędziego M. K. ”.

W dniu 24 lipca 2020 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo Sądu Rejonowego w Ł., przesyłające akta sprawy, zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego w Ł. Wydział III Cywilny z 8 lipca 2020 r., w którym przedmiotowy wniosek, na podstawie art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz.U. 2019, poz. 825 ze zm., dalej ustawa o Sądzie Najwyższym albo ustawa o SN), przekazano do rozpoznania sądowi właściwemu tj. Sądowi Najwyższemu – Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek podlegał oddaleniu.

Wniosek o wyłączenie sędziego Sądu Rejonowego Sądu Rejonowego w Ł. M. K. został oparty o treść pkt. 2 uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej

oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (BSA-I-4110-1/20), gdzie wskazano, że „nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. albo sprzeczność składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 3), jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności”. Wnioskodawca wprost wskazał, że wniósł o wyłączenie sędziego w związku cyt. „z zobowiązaniem do wypowiedzenia się odnośnie informacji, że Sędziego referenta w niniejszej sprawie dotyczy punkt 2. Uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 roku”.

Zgodnie z treścią wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r. (U 2/20) wskazana uchwała połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego jest niezgodna z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz.U. 2004, nr 90, poz. 864/30 ze zm.) oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz.U. 1993, nr 61, poz. 284 ze zm.). Orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne (art. 190 Konstytucji RP).

Odwołanie się do treści uchwały nie może mieć zatem samoistnego znaczenia normatywnego, jednakże pozwala zrekonstruować podstawę faktyczną i sens przedstawionego wniosku (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 20 maja 2020 r., I NWW 15/20).

Stosownie do art. 26 § 2 zd. pierwsze o Sądzie Najwyższym do właściwości

Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego należy rozpoznawanie wniosków lub oświadczeń dotyczących wyłączenia sędziego albo o oznaczenie sądu, przed którym ma się toczyć postępowanie, obejmujących zarzut braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego.

Wniosek, o którym mowa w powyższym przepisie stanowi *novum* w polskim prawie procesowym. Instytucja wyłączenia sędziego była bowiem do tej pory normowana bez reszty we właściwych ustawach procesowych. Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 49 § 1 k.p.c. wyłączenie sędziego następuje na jego żądanie lub na wniosek strony, jeżeli istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby ona wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego w danej sprawie (taksatywnie podstawy wyłączenia sędziego zostały uregulowane w przepisie art. 48 § 1 pkt 1-6 k.p.c.). Analogicznie rozwiązania przewidują przepisy procedury karnej. Sędzia ulega wyłączeniu, jeżeli istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby ona wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności w danej sprawie (art. 41 § 1 k.p.k.; odpowiednikiem powołanego wyżej przepisu art. 48 § 1 pkt 1-6 k.p.c. jest w postępowaniu karnym art. 40 § 1 pkt 1-10 k.p.k.).

Instytucję wyłączenia sędziego (*iudex suspectus*) uregulowane w ustawach postępowania cywilnego i karnego od zawsze wiązano – w pierwszym rzędzie – z potrzebą zagwarantowania bezstronności sędziego (i składu sądu, w którym orzeka dany sędzia). Wskazywano jednak także niekiedy na to, że instytucja wyłączenia sędziego może być traktowana nie tylko jako instrument mający na celu zagwarantowanie prawa rozpoznania sprawy przez sąd bezstronny, ale że można ją także postrzegać w sposób szerszy, jako narzędzie procesowe służące realizacji gwarancji (zasady) niezawisłości sędziowskiej. Ten „akcesoryjny” wymiar procesowy wniosku o wyłączenie przewidzianego w ustawach postępowania cywilnego i karnego (nawiązującego do istnienia okoliczności tego rodzaju, że mogłyby one wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego w danej sprawie) stracił całkowicie na znaczeniu z chwilą uregulowania przez ustawodawcę wniosku o wyłączenie sędziego opartego wyłącznie na zarzucie braku jego niezawisłości (art. 26 § 2 zd. pierwsze ustawy o SN).

To prawda, że przeprowadzenie precyzyjnej linii demarkacyjnej pomiędzy bezstronnością a niezawisłością sądu (sędziego) – z uwagi na nieostry charakter

tych pojęć oraz ich zbliżony zakres znaczeniowy oraz liczne powiązania funkcjonalne pomiędzy gwarancjami prawa do sądu bezstronnego, niezależnego i niezawisłego – natrafia na przeszkody trudne do pokonania, zaś w niektórych przypadkach wręcz nieprzezwyciężalne. To te pokrewieństwa pomiędzy bezstronnością, niezawisłością i niezależnością powodują, że z reguły o przymiotach tych w prawie mówi się łącznie (także w ustawie zasadniczej – art. 45 ust. 1 Konstytucji RP). Semantyczne „przenikania” pomiędzy z natury rzeczy niezbyt precyzyjnymi pojęciami nie miały być może aż tak doniosłego znaczenia na gruncie stanu prawnego, który wprost nie przewidywał możliwości składania wniosków o wyłączenie sędziego opartych na zarzucie braku niezawisłości. Wówczas jako gwarancję niezawisłości sędziego można było traktować jako powiedziano wyżej – w pewnym zakresie – instytucję wyłączenia sędziego w związku ze zmaterializowaniem się okoliczności mogących świadczyć o braku jego bezstronności w sprawie. Wprowadzenie przez ustawodawcę do systemu prawnego art. 26 § 2 ustawy o SN zmusza do zasadniczego przewartościowania sposobu myślenia o instytucji wyłączenia sędziego w postępowaniu sądowym. Obecnie rysuje się bowiem bardzo wyraźnie dychotomia wniosków o wyłączenie przewidzianych przez prawo: z jednej strony są to wnioski nawiązujące do braku bezstronności sędziego (oparte na pojemnie sformułowanych podstawach określonych w przepisach art. 49 § 1 k.p.c. i art. 41 § 1 k.p.k., ale także na podstawach taksatywnie określonych przez ustawy postępowania cywilnego i karnego w przepisach art. 48 § 1 pkt 1-6 k.p.c. i art. 40 § 1 pkt 1-10 k.p.k.), z drugiej – wnioski oparte na zarzucie braku niezawisłości sędziego (art. 26 § 2 zd. pierwsze ustawy o SN). Badanie danego wniosku o wyłączenie sędziego (sędziów) poprzez pryzmat kryteriów pozwalających na jego zakwalifikowanie jako wniosku o wyłączenie sędziego opartego na zarzucie braku niezawisłości (art. 26 § 2 zd. pierwsze ustawy o SN) jest obecnie nieodzowne, bo dany wniosek o wyłączenie sędziego powinien być zaliczony do jednej z dwóch odrębnych kategorii, tj. zakwalifikowany jako typ wniosku o wyłączenie sędziego oparty na zarzucie braku bezstronności bądź jako wniosek, którego podstawą jest postawienie przez autora wniosku tezy o braku niezawisłości sędziego (tego rodzaju problemów z reguły nie nasuwają, z oczywistych powodów, wnioski o wyłączenie sędziego oparte na

podstawie przyczyn kazuistycznie wymienionych przez ustawodawcę w przepisach art. 48 § 1 pkt 1-6 k.p.c. i art. 40 § 1 pkt 1-10 k.p.k.). Należy dodać, że precyzyjne określenie charakteru danego wniosku o wyłączenie sędziego jest niezbędne również z uwagi na określenie sądu właściwego do rozpoznania danego wniosku o wyłączenie sędziego. W zależności bowiem od tego, czy będzie to wniosek obejmujący zarzuty braku bezstronności czy niezawisłości, inny sąd będzie funkcjonalnie właściwy do jego rozpoznania (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 20 maja 2020 r., I NWW 9/20 oraz z 3 czerwca 2020 r., I NWW 18/20).

Między wnioskami o wyłączenie sędziego określonymi odpowiednio w przepisach art. 49 § 1 k.p.c. (oraz art. 41 § 1 k.p.k.) i art. 26 § 2 ustawy o SN występuje więc następująca relacja: pierwsze dwa z tych przepisów (tj. przepisy ustaw postępowania cywilnego i karnego) mają na celu ochronę niezawisłości sędziego na tym jej odcinku, na którym niezawisłość można utożsamiać z bezstronnością sędziego. Ostatni z tych przepisów chroni niezawisłość w pozostałym zakresie. Pomocne w uzmysłowieniu sobie tej relacji i jej precyzyjnym ustaleniu może być stanowisko doktryny (por. m. in.: A. Murzynowski i A. Zieliński, *Ustrój wymiaru sprawiedliwości w przyszłej konstytucji*, Państwo i Prawo 1992, z. 9, s. 5), identyfikujące co najmniej pięć elementów składowych niezawisłości sędziowskiej: (1) bezstronność w stosunku do przedmiotu sprawy i uczestników postępowania, (2) niezależność wobec organów (instytucji) pozasądowych, (3) samodzielność sędziego wobec innych organów sądowych, (4) niezależność od wpływu czynników społecznych, w tym także od nadmiernych trosk materialnych oraz od polityki, opinii społecznej i środków masowego przekazu oraz (5) wewnętrzną niezawisłość sędziego, polegającą na rzeczywistym przeświadczeniu sędziego, że może on w pełni niezawisłe rozstrzygać powierzone mu sprawy. Należy w związku z tym przyjąć, że instrumentem zorientowanym na ochronę niezawisłości sędziowskiej, gdy chodzi o wątpliwości co do bezstronności sędziego jest instytucja wyłączenia sędziego przewidziana w przepisie art. 49 § 1 k.p.c. (dla postępowania karnego w art. 41 § 1 k.p.k.). Ochrona zaś niezawisłość sędziowskiej w pozostałym zakresie (tj. w sytuacji, gdy podstawą żądania wyłączenia sędziego będą argumenty odnoszące się do okoliczności związanych z funkcjonowaniem

wymiaru sprawiedliwości w ogólności, w tym do braku niezależności sądu wobec organów pozasądowych, braku samodzielności sędziego wobec władz i innych organów sądowych czy braku niezależności od wpływu czynników społecznych i politycznych) będzie możliwa przez uruchomienie wniosków, o których mowa w przepisie art. 26 § 2 zd. pierwsze ustawy o SN. Trzeba oczywiście zastrzec, że to dopiero globalna ocena konkretnego wniosku, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności i rodzaju podnoszonych w nim argumentów pozwoli na prawidłowe określenie w konkretnej sprawie, z jakim wnioskiem sąd ma do czynienia, tj. czy jest to wniosek obejmujący zarzut braku niezawisłości czy bezstronności sędziego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 3 czerwca 2020 r., I NWW 18/20).

Każdy wniosek o wyłączenie sędziego musi spełniać wymogi konstrukcyjne, które pozwalają na jego merytoryczne rozpoznanie. Dotyczy to w szczególności wymagania, aby oprócz postawienia wniosku o wyłączenie sędziego od rozpoznania konkretnej sprawy, sformułowano stosowne zarzuty, ich uzasadnienie i w miarę możliwości wykazano lub chociażby uprawdopodobniono (wniosek *in concreto*) okoliczności wskazujące na brak bezstronności lub niezawisłości sędziego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 maja 2020 r., I NWW 7/20, z 3 czerwca 2020 r., I NSW 16/20). Braki konstrukcyjne wniosku, takie jak: brak zarzutów, brak ich uzasadnienia i przynajmniej uprawdopodobnienia i podania okoliczności faktycznych, na podstawie których można zweryfikować zasadność stawianych zarzutów (wniosek *in abstracto*), uniemożliwiają merytoryczne rozpoznanie wniosku o wyłączenie sędziego na podstawie art. 26 § 2 ustawy o Sądzie Najwyższym (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 20 maja 2020 r., I NWW 9/20).

Instytucja wyłączenia sędziego z powodu istnienia okoliczności mogących wywołać wątpliwości co do jego niezawisłości ma bowiem charakter procesowej gwarancji w konkretnym postępowaniu. W konsekwencji zasadność wniosku o wyłączenie sędziego zależy od okoliczności faktycznych mogących mieć wpływ na sposób prowadzenia postępowania przez sędziego. Niedopuszczalne jest przy tym formułowanie zastrzeżeń o generalnym braku niezawisłości danego sędziego, w oderwaniu od specyfiki i okoliczności konkretnej sprawy. W świetle wyroku TSUE z 19 listopada 2019 r., w połączonych sprawach C-585/18, C-624/18 i C-625/18,

A.K. i in. przeciwko Sądowi Najwyższemu, sama w sobie okoliczność, że powołano sędziego przez KRS ukształtowaną ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, nie uzasadnia zarzutu braku niezależności lub bezstronności, konieczne jest wystąpienie dodatkowych okoliczności i wzięcie pod uwagę ich całokształtu, w tym testu obiektywnego odbioru kwestii niezawisłości. Stwierdzenie braku niezawisłości jest zatem każdorazowo uzależnione od konkretnych okoliczności, które wnioskodawca winien wskazać, co dopiero stanowiłoby realizację kryteriów wynikających z wyroku TSUE z 19 listopada 2019 r. (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 3 czerwca 2020 r., I NSW 16/20).

Również w przywołanej przez wnioskodawcę uchwale połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., obowiązującej w dniu składania wniosku, wskazane zostało, że o sprzeczność składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. można mówić dopiero „jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności”. Co więcej, w pkt. 47 uzasadnienia tej uchwały wskazano, że mechanizm ustalania przesłanek stosowania art. 379 pkt 4 k.p.c. „powinien polegać na ocenie zarówno stopnia wadliwości poszczególnych postępowań konkursowych, jak też okoliczności odnoszących się do samych sędziów biorących w nich udział oraz charakteru spraw, w których orzekają lub orzekały sądy z ich udziałem. Nie jest zatem wykluczone, że mimo powstania zasadniczych wątpliwości co do tego, czy dochowany zostaje standard niezawisłości i bezstronności danego sędziego uczestniczącego w składzie sądu ze względu na objęcie przez niego urzędu w postępowaniu konkursowym przeprowadzonym w sposób ustalony ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, to w konkretnych okolicznościach wątpliwości te nie zostaną potwierdzone, co będzie równoznaczne z koniecznością przyjęcia, że skład sądu z jego udziałem spełnia minimalne wymagania dla zachowania niezawisłości i bezstronności”. Stwierdzenie

braku niezawisłości jest zatem każdorazowo uzależnione od wystąpienia konkretnych okoliczności, które wnioskodawca winien wskazać, co dopiero stanowiłoby realizację kryteriów wynikających z wyroku TSUE z 19 listopada 2019 r.

W niniejszej sprawie wnioskodawca wniósł o wyłączenie sędziego referenta od orzekania ze względu na to, że cyt. „udział w składzie Sądu Sędziego referenta, powołanego na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 3) prowadzi do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wartości”. Nie budzi zatem wątpliwości, iż jest to wniosek o którym mowa w przepisie art. 26 § 2 zd. pierwsze ustawy o SN.

Poza wyartykułowaniem samego żądania wyłączenia sędziego obejmującym zarzut braku niezawisłości sędziego oraz szerokim przytoczeniu fragmentów uchwały połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. i wskazaniem, że opublikowanie przez Kancelarię Sejmu w dniu 14 lutego 2020 r. list poparcia, którymi legitymowali się kandydaci do Krajowej Rady Sądownictwa usunęło podnoszone w uchwale wątpliwości co do prawidłowości powołania KRS we wniosku nie zostały podane przez jego Autora jakiegokolwiek zindywidualizowane okoliczności, które mogłyby świadczyć o braku niezawisłości sędziego objętego wnioskiem. Co więcej, Wnioskodawca wprost wskazał, że do naruszenia standardów niezawisłości miałyby rzekomo dojść „bez względu na osobiste kompetencje i zachowanie w sprawie sędziego Macieja Kluski” (s. 4 uzasadnienia wniosku).

W związku z powyższym, przedmiotowy wniosek podlegał oddaleniu Jego Autor nie przedstawił bowiem żadnych argumentów odnoszących się do sędziego Sądu Rejonowego w Ł. M. K., które mogłyby przemawiać za jego wyłączeniem od rozpoznania sprawy o sygn. III Ns (...) z tego powodu, że sędziego orzekającego w sprawie nie cechuje przymiot niezawisłości.

Warto zauważyć, że złożenie wniosku, o którym mowa w art. 26 § 2 zd. pierwsze ustawy o SN w określonych w art. 26 § 3 ustawy o SN wywołuje skutek, o którym mowa w tym przepisie, tj. skutkuje pozostawieniem wniosku bez rozpoznania. Dzieje się tak jednak wyłącznie wówczas, gdy wniosek o wyłączenie sędziego obejmuje ustalenie oraz ocenę zgodności z prawem powołania sędziego lub jego umocowania do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości. W przedmiotowej sprawie z przyczyn wskazanych powyżej wniosek podlega oddaleniu. Nie zostały bowiem zawarte w nim jakiegokolwiek twierdzenia, które wskazywałyby na to, iżby miał on obejmować ustalenie oraz ocenę zgodności z prawem powołania sędziego lub jego umocowania do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości, wobec czego wniosek nie mógł wywołać skutku, o którym mowa w przepisie art. 26 § 3 ustawy o SN.

Mając powyższe na uwadze – zważywszy przede wszystkim na brak powołania przez autora wniosku jakichkolwiek zindywidualizowanych okoliczności, które mogłyby uprawdopodobnić tezę o braku niezawisłości sędziego Sądu Rejonowego w Ł. M. K – przy jednoczesnym uwzględnieniu tego, że wniosek o wyłączenie sędziego nie obejmuje ustalenia oraz oceny zgodności z prawem powołania sędziego lub jego umocowania do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości, wniosek w zakresie dotyczącym zarzutu braku niezawisłości („naruszenia standardu niezawisłości”) należało orzec jak w sentencji.